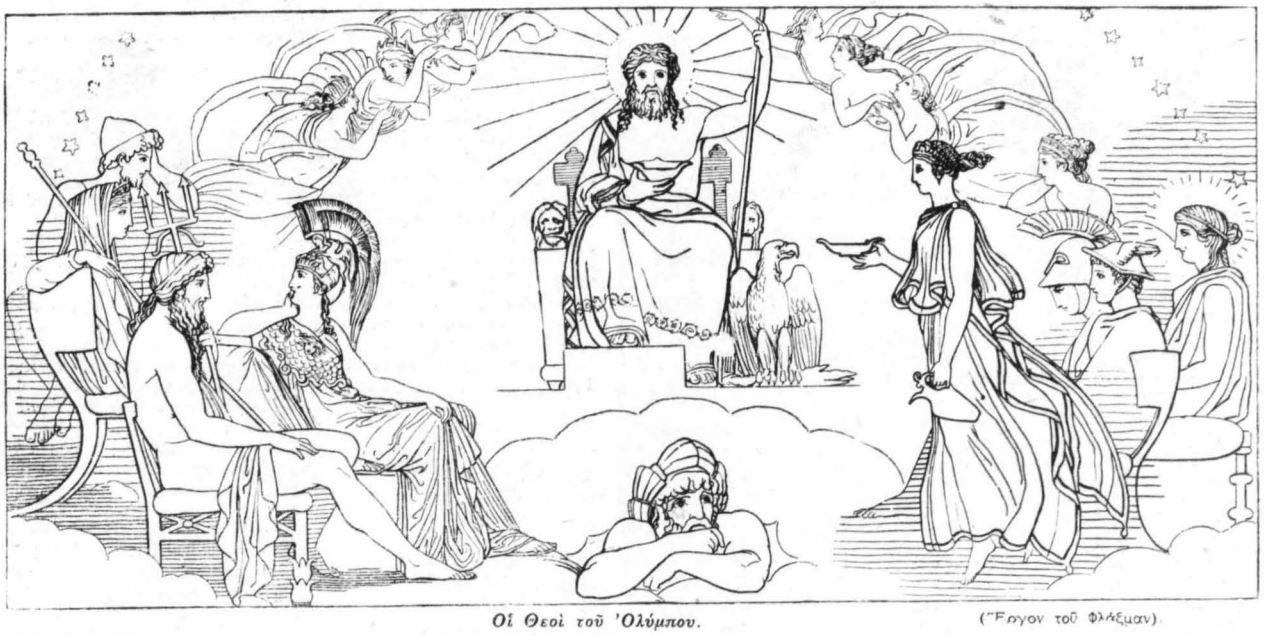

Οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου. (Ἔργον τοῦ Φλάξμαν).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ AUGUSTE BAILLY**

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Ὁ Ἰάκωβος Μοριὲρ, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ἀπουσία στὴν Ἀμερική, ξαναγύρισε ἕνα βράδυ στὴν πατρίδα του, στὸ χωριὸ ὅπου εἶχε γεννηθεῖ καὶ μεγαλώσει.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ κοὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ σ' ἕνα πανδοχεῖο.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἦταν πανηγύρι στὸ χωριὸ κι' εἶχε μαζευτεῖ πολὺς κόσμος ἀπ' τὰ γειτονικὰ χωριά. Τὸ πανδοχεῖο λοιπὸν ἦταν γεμᾶτο πελάτες κι' ὁ ἰδιοκτήτης του παρεχώρησε στὸ Μοριὲρ τὸ δικό του δωμάτιο, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴ σοφίτα.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου ἦταν ἀρκετὰ νέος κι' ἄγνωστος στὸ Μοριέρ. Μὰ κ' ὅλο τὸ χωριὸ φαινόταν ἀγνώριστο στὸ Μοριέρ, ὕστερ' ἀπὸ τόσων χρόνων ξενητειά. Εἶχε ἄλλωστε καταστραφεῖ ὁλόκληρο σχεδὸν κατὰ τὸν πόλεμο καὶ τὸ εἶχαν ξαναχτίσει. Μὰ τὸ ἤξερε καλὰ ὁ Μοριὲρ πὼς δὲν θἄβρισκε πειὰ στὸ χωριὸ του τὸ ὡραῖο ἄσπρο σπιτάκι, στὸ ὁποῖο εἶχε γεννηθεῖ, οὔτε τοὺς γονεῖς του νὰ τὸν περιμένουν μὲ λαχτάρα.

Τὸ σπιτάκι του τὸ εἶχαν ρίξει ἡ γερμανικὲς ὀβίδες κι' οἱ γονεῖς του δὲν ὑπῆρχαν πειὰ στὴ ζωή. Ὅσο γιὰ τοὺς συγγενεῖς του, ἄλλοι εἶχαν σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο, κ' ἄλλοι εἶχαν σκορπιστεῖ σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας.

Γιατὶ τότε ὁ Ἰάκωβος Μοριὲρ ἦρθε κατ' εὐθεῖαν στὸ χωριό του, μόλις γύρισε ἀπ' τὴν Ἀμερική; Τώρα ποὺ ἦταν πλούσιος, γιατὶ δὲν ἔμενε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ γλεντήση λίγο; Δὲν ἦταν βέβαια πειὰ νέος, μὰ δὲν ἦταν δὰ καὶ γέρος.

Ἦταν γερός, εὐπαρουσίαστος, μποροῦσε καὶ νὰ παντρευτῆ ἀκόμα, ἂν ἤθελε.

Μήπως λοιπὸν εἶχε ρθεῖ στὸ χωριό του γιὰ νὰ διαλέξη καμμιὰ ὤμορφη χωριατοποῦλα γιὰ γυναῖκα του; Ἀρκετὲς ἀπ' τὶς νέες τοῦ χωριοῦ θὰ δεχόντουσαν γιὰ σύζυγό τους τὸν πλούσιο «Ἀμερικανὸ» κι' ἂς μὴν ἦταν πειὰ παλληκάρι....

Μὰ ὄχι. Ὁ Ἰάκωβος Μοριὲρ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς νέες τοῦ χωριοῦ. Κι' ἂν εἶχε γυρίσει σ' αὐτό, τὄκανε γιὰ νὰ βρῆ μιὰ παληά του ἀγάπη, τὴν Ἐντμέ, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἦταν πειὰ οὔτε νέα, οὔτε ὤμορφη. Μὰ τί σημαίνει; Ἡ Ἐντμὲ ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε, ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του, ἦταν πρὸ πάντων ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του.

Ναί, ἦταν ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ γι' αὐτὴ τώρα τὴ γυναῖκα καὶ γιὰ τὸ παιδί του ἦρθε στὸ χωριὸ ὁ Μοριέρ. Ποθοῦσε νὰ τὴν ξαναΐδῆ, νὰ τὴν παντρευτῆ, ἂν ἦταν ἐλεύθερη, καὶ ν' ἀναγνωρίση τὸ γιιό του.

Μόλις ἔφτασε στὸ χωριό, θέλησε νὰ ρωτήση ἀμέσως γιὰ τὴν Ἐντμέ. Μὰ ὅλα τοῦ φάνηκαν γύρω του τόσο ἀλλοιώτικα κ' οἱ ἄνθρωποι τόσο ξένοι, ὥστε συγκρατήθηκε.

Δὲν εἶδε γύρω του, παρὰ νέα κι' ἄγνωστα πρόσωπα.

Στὸ διάστημα τῶν εἴκοσι χρόνων ποὺ ἔλειπε στὴν Ἀμερική, τὰ παιδιὰ εἶχαν γίνει νέοι κι' οἱ νέοι γέροι.

Τώρα τὸ παιδί του θὰ ἦταν ἕνα παλληκάρι εἴκοσι χρόνων.

Τόσο λαχταροῦσε νὰ τὸ ἰδῆ, νὰ τὸ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ πῆ:

— Εἶμαι ὁ πατέρας σου!....

Τὸ δωμάτιο τῆς σοφίτας, ὅπου ὡδήγησε τὸν Ἰάκωβο ἕνας νεαρὸς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ἦταν ἀπόμερο, μὰ καθαρὸ κι' εὐρύχωρο.

Ὁ Ἰάκωβος ἦταν πολὺ κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξεῖδι του κι' ἔπεσε ἀμέσως νὰ κοιμηθῆ. Πρὶν πλαγιάσει ὅμως, ἔβαλε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, τὸ πορτοφόλι του, γεμᾶτο χαρτονομίσματα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης, κρατῶντας μιὰ κρυστάλλινη μποτίλια γεμάτη νερό. Τὴν ἀκούμπησε στὸ τραπεζάκι ποὺ ἦταν δίπλα στὸ κρεββάτι, καληνύχτισε τὸν Ἰάκωβο κι' ἔφυγε.

Ὁ Μοριὲρ νόμισε πὼς εἶδε μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια τοῦ νέου. Μήπως τάχα ἀντελήφθη, ὅτι ἔκρυψε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τὸ πορτοφόλι του;

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ὁ Ἰάκωβος ἔβαλε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι τὸ περίστροφό του, ποὺ τὸ κρατοῦσε πάντα μαζύ του.

— Μπορεῖ, σκέφτηκε, αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ εἶνε ἐντελῶς ἀθῶο. Μὰ ἔχει παράξενα, πολὺ παράξενα μάτια....

Ὕστερα ἔσβυσε τὸ φῶς, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ δὲν τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Συλλογιζόταν τὴν Ἐντμὲ καὶ τὸ παιδί του....

Ἡ Ἐντμέ.... Τί ὤμορφη ποὺ ἦταν τότε!.... Ψηλή, καλοκαμωμένη, μὲ πρόσωπο πολὺ λευκὸ καὶ μὲ μαλλιὰ καὶ μάτια κατάμαυρα.

Τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ καὶ τὸν ἀγάτησε κι' αὐτὴ μὲ πάθος. Μὰ ἦταν «ἀπὸ σπίτι» κι' ἐκείνη ἦταν φτωχή, ἀπροστάτευτη, ἔρημη.

Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη γυναῖκα του. Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ συλλογιστῆ τίποτε, ἡ Ἐντμὲ τοῦ ἔδωσε μαζὺ μὲ τὴν ψυχή της καὶ τὸ σῶμα της....

* * *

Λίγον καιρὸ πρὶν γίνει μητέρα ἡ νέα, ὁ Ἰάκωβος ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου τὸν καλοῦσε ἐπίμονα κάποιος θεῖος του, γιὰ νὰ λάβη μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις του.

Ἀπ' τὴν ξενητειὰ ποὺ βρισκότανε πειά, τῆς ἔστειλε δυὸ—τρία γράμματα, μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντηση.

Μήπως ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν ἀπ' τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ χωριοῦ, δὲν ἄφινε νὰ φτάσουν τὰ γράμματα ὥς στὰ χέρια τῆς Ἐντμέ;

Μήπως ἡ 'Εντμὲ τὸν εἶχε ξεχάσει, τὸν εἶχε περιφρονήσει ;

Μήπως εἶχε παντρευτεῖ ;

'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση. Καὶ σιγὰ—σιγά, ξέχασε καὶ τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του, ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ ἰδῆ.

'Ωστόσο, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ χρόνια καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἀπόχτησε μιὰ σημαντικὴ περιουσία, κάθε φορὰ ποὺ ἀποφάσιζε νὰ παντρευτῆ, ἡ εἰκόνα τῆς 'Εντμὲ μ' ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, παρουσιαζόταν μπροστά του ζωηρή, ὁλοζώντανη καὶ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια...

Καὶ τώρα, ποὺ εἶχε γίνει πειὰ ἑκατομμυριοῦχος, καὶ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῆ, γύρισε στὴν πατρίδα του, στὸ χωριό του, γιὰ νὰ ξανάβρη τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του καὶ νὰ ἐπανορθώση τὸ νεανικό του σφάλμα.

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ 'Ιάκωβος Μοριὲρ τὴ νύχτα αὐτὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι. Στριφογύριζε στὸ κρεββάτι του κ' ἀνυπομονοῦσε νὰ ξημερώση γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, νὰ ρωτήση, νὰ μάθη.

Ἔξαφνα, μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ; φώναξε δυνατά.

Μὰ δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι.

'Απόλυτη ἡσυχία ἁπλώθηκε πάλι γύρω του.

«Κανένα ποντίκι θὰ ἦταν», σκέφτηκε ὁ Μοριὲρ κ' ἐξακολούθησε νὰ συλλογίζεται τὰ περασμένα.

'Η 'Εντμέ.... Θὰ ἦταν πειὰ σχεδὸν γρηά. Μὰ τί σημαίνει ; Καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες γνώρισε στὴ ζωή του, δὲν ἦταν τόσο ὡραία καὶ δὲν τὸν ἀγάπησε τόσο.

Θυμᾶται πὼς ἀποκοιμόταν συχνὰ στὴν ἀγκαλιά της, σὰν ἕνα μικρὸ παιδί. Κι' ἐκείνη τὸν νανούριζε, μὲ τὰ μαῦρα της μαλλιὰ λυτά, μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα, ποὺ τὰ μεγάλα τους ματόκλαδα ἔριχναν μιὰ γλυκειὰ σκιὰ στὸ κατάλευκο πρόσωπό της....

Τῆς ἔμοιαζε ἄραγε ὁ γυιός τους ;

* * *

Ἔξαφνα, φάνηκε στὸν 'Ιάκωβο πὼς κάτι φτερούγιζε στὸ δωμάτιο, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνη μέσα στὸ σκοτάδι, μὰ ποὺ τὸ ἔννοιωθε νὰ πετάη ὁλόγυρά του.

Τί νὰ ἦταν τάχα ;

Θεέ μου !....

Μὴν εἶχε πεθάνει τὸ παιδί του κι' ἡ ψυχή του φτερούγιζε τώρα κοντά του ;

'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἦταν προληπτικός, μὰ ἕνας παράξενος φόβος τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση.

Ἄπλωσε τὸ τρεμάμενο χέρι του, πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα ποὺ ἦταν στὸ διπλανὸ τραπέζι κι' ἄναψε τὸ κερί.

Τὸ παράθυρο ἦταν μισοανοιχτὸ καὶ μιὰ νυχτερίδα εἶχε μπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο.

— Μιὰ νυχτερίδα ! Κακὸς οἰωνός, μουρμούρισε ὁ 'Ιάκωβος.

'Εκείνη τὴ στιγμή, μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ γέου ὑπηρέτη, ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα :

— Τί συμβαίνει, κύριε, γιατὶ ἀνάψατε φῶς ;

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος. Μιὰ νυχτερίδα μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Θ' ἀνοίξω ἐντελῶς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φύγη.

Συγχρόνως σκέφτηκε μέσα του :

«— Τί θέλει αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ παραμονεύει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου ;».

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ νέος μπῆκε μέσα.

— Νὰ διώξω ἐγὼ τὴ νυχτερίδα ; εἶπε.

Τὴν κινήγησε πράγματι μ' ἕνα πανὶ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἡ νυχτερίδα ἔφυγε.

'Ο 'Ιάκωβος κύτταζε στὸ τρεμάμενο φῶς, τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα ; τὸ ρώτησε.

— Ὄχι, κύριε. 'Ο ἀφεντικός μου μοῦ παράγγειλε νὰ μείνω ἄγρυπνος, μήπως θελήσουν τίποτε οἱ πελάτες. Μὰ γιατὶ ἐσεῖς, κύριε, δὲν κοιμᾶστε ; Σᾶς ξύπνησε μήπως ἡ νυχτερίδα ;

— Ναί, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος.

— Κοιμηθῆτε τώρα ἥσυχος, εἶπε πάλι ὁ νέος ὑπηρέτης, ἡ πόρτα δὲν κλειδώνει, μὰ νὰ εἶστε ἥσυχος, ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν κλέφτες.

Κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυττάξη γύρω του.

— Τί παράξενη φυσιογνωμία, τί παράξενα μάτια ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί, σκέφτηκε πάλι ὁ 'Ιάκωβος καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι του. 'Επὶ τέλους τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγο ὀνειρευότανε πὼς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν 'Εντμὲ καὶ τὸ παιδί του. Μὰ ξύπνησε ἀπότομα, σὰν τὸ ὡραῖο του ὄνειρο νὰ ἔγινε ἔξαφνα ἐφιάλτης.

Ἔννοιωσε πὼς κάποιος ἦταν κοντά του κι' ἔψαχνε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του.

'Ανασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του, ἕτοιμος νὰ φωνάξη, μὰ δυὸ δυνατὰ χέρια τοῦ ἔσφιξαν τὸ λαιμό.

'Ο 'Ιάκωβος ἅπλωσε τότε τὸ χέρι του, πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ περίστροφό του καὶ πυροβόλησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν κλέφτη.

'Αμέσως τὸ χέρια ποὺ ἔσφιγγαν τὸ λαιμό του χαλάρωσαν κι' ἕνα σῶμα σωριάστηκε βαρειὰ κάτω στὸ πάτωμα.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, τόσο ἀνέλπιστα !....

'Ο 'Ιάκωβος σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ τρέχοντας σὰν τρελλός, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ζητῶντας βοήθεια.

'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου καὶ μερικοὶ πελάτες ἔτρεξαν μὲ τὰ νυχτικά τους στὴ σοφίτα.

— Τί τρέχει ; ρωτοῦσαν, τί εἶνε ;

— Μοῦ φαίνεται πὼς σκότωσα κάποιο κλέφτη, εἶπε τρέμοντας ὁ 'Ιάκωβος. Θέλησε νὰ μὲ πνίξη καὶ τὸν πυροβόλησα.

Μπῆκαν τότε στὸ δωμάτιο κι' ἄναψαν τὸ φῶς.

Κάτω στὸ πάτωμα, μπροστὰ στὸ κρεββάτι, κοίτοταν νεκρός, χτυπημένος κατάκαρδα, ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης.

— 'Ο Ζάν ! φώναξε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου. 'Ο Ζάν ! Ἄ, τὸ παληόπαιδο, ἔφαγε τὴ ζωή του ! 'Απὸ μικρὸ παιδὶ ἦταν ἕνας ἐλεεινός. 'Απὸ μικρὸ παιδὶ εἶχε τὴ μανία νὰ κλέβη. 'Η μάνα του, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ πηγαίνη νὰ δουλεύη, τὸν ἄφινε μονάχο κι' αὐτὸς γυρνοῦσε ὅλη μέρα στοὺς δρόμους. Οὔτε στὸ σχολεῖο μποροῦσε νὰ μείνη μιὰ στιγμή. Νὰ ποῦ κατάντησε ! 'Εγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸν πάρω γιὰ ὑπηρέτη, μὰ ἡ μάνα του ἐπέμενε πὼς θὰ σιάξη μὲ τὸν καιρό.

— Πῶς τὴ λένε τὴ μάνα του ; ρώτησε ὁ 'Ιάκωβος, νοιώθοντας ἕνα παράξενο προαίσθημα.

— 'Εντμὲ Ραοὺλ, ἀποκρίθηκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου.

'Ακούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Ζὰν καὶ τὸν κύτταζε μὲ μάτια ὁλάνοιχτα ἀπὸ φρίκη.

Ἔτσι λοιπόν, ἦταν αὐτός, τὸ παιδί του ! Αὐτὸς ὁ κλέφτης !....

Περίμενε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος, γιὰ νὰ πάη νὰ τοῦ κλέψη τὸ πορτοφόλι ; Καὶ πῆγε νὰ τὸν πνίξη, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς εἶνε ὁ πατέρας του ;... Κι' αὐτὸς τὸν σκότωσε, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς εἶνε τὸ παιδί του ;....

'Ακούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε...

Ἦταν τὸ παιδί του, τὸ παιδί του.... Κι' ἔτσι καθὼς κοίτοταν τώρα μπροστά του, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴν 'Εντμὲ ὅταν κοιμόταν στὴν ἀγκαλιά του....

— Παιδί μου, παιδί μου !.... ψιθύρισε ὁ 'Ιάκωβος κ' ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο.

Κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κύτταζαν μὲ ἀπορία, ἐκεῖνος πῆγε καὶ πῆρε τὸ περίστροφο ποὺ ἦταν ἀκόμα ἐπάνω στὸ κρεββάτι καὶ πρὶν προφτάσει νὰ τὸν ἐμποδίση κανείς, χτυπήθηκε κατάκαρδα καὶ σωριάστηκε νεκρὸς ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ γυιοῦ του !....

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ... ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ !...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ πιάνα εἶχαν γιὰ πρώτη φορὰ διαδοθεῖ στὴν Εὐρώπη, ἕνας Κινέζος ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα του, ἔδωσε στοὺς συμπατριῶτες του τὴν ἑξῆς περιγραφὴ τοῦ νέου μουσικοῦ ὀργάνου :

— Οἱ περισσότεροι Εὐρωπαῖοι, ἔλεγε, ἔχουν στὰ σπίτια τους ἕνα μεγάλο τετράποδο, ποὺ ὅταν θέλουν τὸ κάνουν καὶ.. τραγουδάει ! Ἕνας ἄντρας καὶ πιὸ συχνὰ μιὰ γυναῖκα ἢ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, κάθονται μπροστὰ στὸ ζῶο αὐτὸ καὶ πατῶντας τὴν οὐρά του χτυπᾶνε μὲ τὰ δάχτυλα τὰ λευκὰ δόντια του. Τὸ ζῶο τότε ἀρχίζει νὰ τραγουδάη. Τὸ τραγοῦδι του αὐτό, ἂν καὶ πολὺ δυνατώτερο ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ τ' ἀκοῦς. Τὸ ζῶο δὲν δαγκάνει, οὔτε περπατεῖ, ἂν καὶ δὲν εἶνε δεμένο....